

Nemzetiségi költők verseiből

Josef Michaelis német nyelvű versei

Das Geld

I.

Als das Geld
noch nicht
erfunden war
gab es keine Wucherzinsen
weder Geldwechsler
noch Kufaren
Aus dem Tempel
wurde danach Bank
Wo bist du
mit deiner Peitsche
Jesus?

II.

Bank-
noten-
zähler
drehen
unermüdlich
scheine
Auf ihnen
Fingerabdrücke
der Menschheit
Schweiß
Tränen
Schmutz
Blut
In tiefes Schweigen
hüllen sich
weltreisende Banknoten
in Safes
und in der Hand des Bettlers
der Cent

Im Lande Sinear

„... dass keiner des andern
Sprache verstehe!“
(der HERR)

W O R T E

liegen vor uns
wie einst Ziegel
des Turms zu Babel

W O R T E

die unbeendet bleiben

W O R T E

die uns teilen

W O R T E

die Hass schüren

W O R T E

die immer wieder verstummen

W O R T E

die wir finden müssen

W O R T E

die wir aussprechen müssten

W O R T E

die wir begreifen sollten

W O R T E

Ziegel des VERSTEHENS

Babylon

Auch Türme*
mit mächtigem Schatten
die den Himmel erreichen
wollen
stürzen ein
zerfallen in Trümmer
werden zu Staub
wie jener zu Babel

Der Herr
verwirrte
die Sprachen
dass keiner mehr
die Sprache des anderen
verstehe
Eine jedoch
kann bedrohlicher sein
als viele

Großmutter

Mit einundzwanzig
umarmt mich
noch immer
dein Gebet

Selten
zauberte ich
ein Lächeln
auf dein Gesicht

Balsam und der Duft
von blühenden Chrysanthemen
breiteten sich in deinem
Stübchen aus

Eine geduldige Wanduhr
zählte deine Stunden mit
das Kätzchen schnurrte
auf der Truhe

Die vergilbten Blätter
mit den Namen
unserer Ahnen

glitten wie Seide
zwischen deinen Fingern
hindurch

gingen Perlen
des Rosenkranzes auf
zeitlose Wanderschaft

Computerkrieg

Die ganze Welt
könnt ihr
nicht beherrschen
der Römern
gelang das
auch nicht
Hochmoderne Technik?
Menschen
kann man vernichten
ihren Glauben besiegen
nie
die Gedanken
sind noch frei

* Terroranschläge auf das
World Trade Center in New
York am 11. September 2001.

Bechter Helga: Rigó ernyővel

Rătăcesc printre cuvinte

(Szavak között bolyongok)

De un singur vers am nevoie
și el refuză să se nască
îl aștept noapte de noapte
Nimic, nimic, nimic
Rătăcesc printre cuvinte
printre aștepta cuvinte
căutînd poemul
care să-mi arate drumul
Mă chinuie hîrtia albă și amară
mi-e sufletul o tulbure oglindă
ce-ncearcă tremurînd să mă cuprindă

Anii trec ușor

(Könnyen elmúlnak az évek)

Ajung să mă gîndesc ce se va
alege din mine, ce-mi rămîne în urmă ?
Anii trec mai ușor decît ne închipuim,
îi căutăm în sertar și brusc nu-i mai găsim
Mileniul pîrîie
unde să-mi ascund ultima
șoaptă personală
cu-i să-i încredințez
ultima bucată din mine ?
Tic-tac îmi sună ceasul
măsurîndu-mi viața-nclipe

Pașii mi-s mai gînditori

(Elmélyült léptek)

nici somn, nici vis, nici real
mi se duc zilele, anii
pașii mi-s mai gînditori
merg spre Castelul Amintirii
îmi duc tinerețea defunctă pe umeri
mă caut în ochii copiilor
cuvinte natale
mă cheamă-n șoaptă
stau la marginea drumului
părăsită sau părăsindu-i pe alții

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii

(A csend keresztfé felé fordítom el arcomat)

Calc încet peste frunza căzută
Lumea e tot mai tristă și grăbită

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii
Cîta lumină și cît întuneric

Oglinda îmi arată un chip ce nu-i al meu
Și toamna ruginie se strecoară mereu

Floarea de ger

(A fagy virága)

Ninge calm cu liniște albă
Cad măgelele din ochiul iernii
Pădurea se-arginteză ca-n povești
Vîntul îmi leagănă perdelele și visul
Floare de ger strălucește în fereastră
În liniștea care se lasă
Plopii își scutură frunzișul

Sentiment

(Érzés)

Avem numai o viață
Să ne-o trăim curați
A inimii aripă
S-o deschidem fără teamă
Chiar și atunci
Cînd ne chinuiește conștiința
Să lăsăm liber un loc cît de mic
Pentr-un salut prietenos

Nu pot pleca și nu pot să rămîn

(Nem bírok elindulni, de maradni sem)

Eu stau și azi la început de drum
în jurul meu doar pulbere și scrum
nu pot pleca și nu pot să rămîn
cum să aleg între două direcții,
între două dorințe
sînt condamnată la neputință
cu ochii injectați de ceață
privesc nostalgic spre necunoscut

Etudy/Etűdök

Zasejem popol,
vyklíči sa oheň
Fénix sa však zrodí
iba z pahreby

x

Tak čo? Pýtaš sa
A prídeš bližšie
Ako keby ťa zaujímala
Moja vloha, moje piesne

Ako? Zvedaví ste
Obidvaja ležete cez tvár
Nové lúče, sfaby
Pre návrat slnka

x

je to len
taký sen,
o ktorom ti
nič nepoviem.

x

v rozvrátenej minulosti
ticho spočíva dnes
aby si nabral sily
a nevynechal des

(október 2018)

Keď čakáme, čas nás počká
Keď sa prejdeme, zastaví nás
Predo dvermi zívajú nové masky
Za humnami víta nová zima

Do bieleho páperia uniká zloba
Do východu Slnka je ešte päť minút
Zízame do červeného rána
Umývame sa v mokrom čaji

Nechýba nám, po čom netúžime
Naučili sme sa ovládať pocity
Keď sa prejdeme po lúke citov
Nikto tam nie je s otvorenou náručou

Chýbajú nám elementárne jednotky
Rodina, láska a možno aj Hospodin
Ale nechýba nám pocit súdržnosti
Lebo sme ho predtým nepoznali.

(2012)

Jarná nálada

Z črepov minulej jesene
sa vyliala búrka
keď hľadať nechceme
tu sa obšmieta

Aspoň je rýchla
povieš ticho
čo i len bez slova
sledujeme dno

Odíde ako prišla
cítim jej vôňu
za sebou zanechá
jarnú náladu

(2018)

Rok v kuchyni

Vianoce voňajú kapustníkom.
Nie rybami, ani makom.
Kapustníkom, čo robieva mama.
Nadránom vstáva miesiť cesto,
udusiť kapustu a dať iba štipku korenia.
To korenie okorení naše sviatky.

Fašiangy voňajú šiškami.
Hostinou, nie lekvármi.
aj keď nimi opovrhuješ.
Šiškami, ktoré otec vždy zráta,
poteší sa z párnych čísiel.
Tie čísla sme my sami.

Veľká noc vonia šunkou.
Nie vajcami, nie tvarohom.
Ani voňavkou, vymytou z vlasov.
Šunkou, ktorá od Vianoc čaká
na to, aby mohla hostiť celú rodinu.
Tá hostina nás zblížuje.

Leto vždy vonia lečom.
Nie kečupom a slivkami.
Bárskoľko gulí zjeme.
Lečo, v jednoduchosti zložitú.
Cez zimu máme na stole leto.
Aby sme sa napojili slnečným lúčom.

Jeseň vonia zaváraninami.
Postaví ich na policu.
Lečo vedľa čerešní,
čerešne vedľa lekvárov.
Aby boli spolu, ako my.
Na polici v špajze sa skrývame.

(2012)